

NASTASIA MANIU

AUTOPORTRET LA IMPERFECT

- Poemele de altădată -

SEMĂNĂTORUL
Editura online – septembrie 2008

SUMAR

Locatara simultană a două lumi paralele	4
Femeie închisă în negrele sertare (Un manuscris băgat la închisoare)	5
Catren în cușcă	6
Femeie închisă în negrele sertare (Un manuscris băgat la închisoare)	7
În cea de-a opta zi a săptămânii	8
Adevăr cu ghimpi și cu otravă	9
Dar nu știu să mor și nici nu vreau	10
Suflete, capriciu de april	11
Urcând această scară în spirală	12
Obsesiile mașinii de scris	13
Îngeri albi și negri, gândurile...	14
Ce păcat că pagina-i cam surdă	15
Visând într-o călimară	16
Distih I	17
Rugăciune	18
Decapitate sensuri	19
O poezie surdă mă visează	20
Zeul dintre file	21
Visând într-o călimară	22
Călătoria	23
Vizitatorul	24
Sunt liberă, dar lacăt am la toate	25
Programare	26
Semne de-ntrebare	27
Ca pe o boală îmi port singurătatea	28
N-am nici o vină	29
Mai bine lângă această inimă abstractă	30
Gânduri în rafturi	31
Debara	32
Catrenul-clovn	33
Patul lui Procust (Dormitor comun)	34
Poem în reflux	35
Poem care se zvântă la răcoare	36
Un joc râvnit de cei care nu-l știu (Calde paradoxuri)	37
Gânduri în rafturi	38
Un crin visând sub gloanțele de ploaie	39
Pe-această treaptă	40
Pe când înveți cu-adevărat să mori	41

Ca un nod îmi stă poezia-n gât	42
Ca un nod îmi stă poezia-n gât	43
Ce tăcere neagră stă aici se plânge	44
Nu te recunosc, ești demult o spaimă	45
Poate nu-i decât moarta lună mai	46
Ca o întrebare surdă galopând	47
Când eu sunt aici și tu ești acolo	48
Se scufundă dragostea noastră	49
Brun e visul ce m-a inventat	50
Voi putea vreodată să învăț să fiu?	51
Ca o gaură neagră îmi absorbi toate gândurile	52
Piramidele de fum	53
Piramidele de fum	54
Locuind în mintea Evei sau Autoportret la imperfect	57
Distih II	58
Angoasă și nu prea	59
Autoportret la imperfect	60
Printre cuvinte m-ascundeam	61
O seară plină de oglinzi	62
Paradisul compromis	63
Viața va muri la infinit	64
Enigmatică pândă	65
Poem cu final ratat	66
Predestinare	67
Privirea	68
Tăcerea dintre lumi	69
Claustrare	70
Locuind în mintea Evei (Transcendență echivocă)	71
Mare-i, Doamne, grădina Ta de-apoi (În loc de postfață)	72

LOCATARA SIMULTANĂ A DOUĂ LUMI PARALELE

(În loc de prefață)

De când mă știu, am locuit simultan în două lumi paralele: una terestră, aparent reală, și una celestă, aparent ireală. Cu alte cuvinte, trăiesc cu capul în nori și cu picioarele pe pământ. În mod firesc, scrisul meu a reflectat și reflectă cu oareșicare fidelitate această dualitate a existenței și personalității mele. Pe de o parte, e vorba despre o poezie terestră, cu gleznele bine înfipite în realitatea aparentă, o poezie pe care o gândesc și pe care, deși nărăvașă, o țin sub controlul propriei voințe și al propriei mele lucidități. Este o poezie pe care eu o scriu, nu ea mă scrie pe mine. Pe de altă parte, la polul opus, se află acea poezie picată din cer, gata scrisă de alter ego-ul meu, locatar al lumii aparent ireale. Ea vine și se instalează înlăuntrul minții și spiritului meu, pe care le fecundează, obligându-le să se nască din nou, după bunul ei plac. E o poezie fără fisură și fără cusătură, o poezie fericită și neprihănită, pe care nu eu o scriu, ci ea mă scrie pe mine, purificându-mă. Din această poezie face parte, în primul rând, poezia mea religioasă, o formă particulară de rugăciune rostită de Dumnezeu din mine cu buzele mele. Afirm acest lucru nu cu orgoliu, ci cu smerenie. E poezia scrisă de Dumnezeu în sufletul meu. Uneori între cele două tipuri de poezie se întâmplă o căsătorie.

NASTASIA MANIU

FEMEIE ÎNCHISĂ ÎN NEGRELE SERTARE
(Un manuscris băgat la închisoare)

CATREN ÎN CUȘCĂ

Tu vrei poemul meu desculț
în contra lumii să-l asmuți,
dar el nu latră, el nu mușcă,
el s-a îndrăgostit de cușcă

(1977)

FEMEIE ÎNCHISĂ ÎN NEGRELE SERTARE
(Un manuscris băgat la închisoare)

Ce înger derizoriu am devenit,
scuipat de toți, mințit, batjocorit,
în țara-n care, vai, m-am rătăcit,
și-n loc de om, iluzii am iubit;
în țara-n care semenii n-au chip,
au doar imagine înșelătoare,
trasă la xerox pe ecranul mic,
dacă o-nlături, dai doar de nimic,
în țara-n care răul nu mai doare,
căci binele a decedat de mic.

Ce înger trist am devenit, se pare,
femeie-nchisă-n negrele sertare,
un manuscris băgat la închisoare.
Ce înger trist, ce înger de nimic!

ÎN CEA DE-A OPTA ZI A SĂPTĂMÂNII
(În cea de-a opta zi a cifrei 7 (șapte)
se-aud vibrând tăcerile în noapte)

Nu-mi pot deschide cărțile,
nu-mi pot întoarce filele,
vântul bate din toate părțile.
Seara se gudură casetofoanele,
ziua vorbesc microfoanele,
se-ncarcă de timp camioanele,
latră pisicile, miaună câinii
în cea de-a opta zi a săptămânii.

Totuși, devreme se sting cafenelele
și mai devreme adorm bibliotecile,
își dau demisia privighetorile,
câinii ies înainte de termen la pensie,
se schimbă poziții, guverne, sisteme,
se circulă repede, se-așteaptă, se teme....
Lumea-i grăbită, nu mai visează,
se face seară în plină amiază.

(1977)

ADEVĂR CU GHIMPI ȘI CU OTRAVĂ

Adevăr cu ghimpi și cu otravă,
tuns la zero ca orice recrut,
fericire scoasă la tarabă,
azi nu ești, nici ieri nu te-am avut.

Moarte tandră și prea genială
inventând viața după plac
ce te lăfăi în mormânt de gală
și-mi faci semn cu degetul să tac.

Dimineață mirosind a noapte
și a tei și-a fân și-a liliac,
carne care are gust de lapte
și miros de ceai și de dovleac.

(1979)

DAR NU ȘTIU SĂ MOR ȘI NICI NU VREAU

Nu am timp să mor și nici plăcere
să le cadă bine unor inși.
Mi-ar da unii un pocal cu fiere,
doar să-mi vadă-n frunte ochii stinși.

Și m-ar arde tânără pe rug
într-o zi cu public furios.
De pe cruce dac-aș vrea să fug,
cuiul mi l-ar bate pân-la os.

Și mi-ar trage numele în țeapă,
rănile mi le-ar pudra cu sare
și mi-ar da oțet în loc de apă,
să-mi înmoaie buzele amare.

Dar nu știu și nici nu vreau să mor
spre hatârul și plăcerea lor.

(1979)

SUFLETE, CAPRICIU DE APRIL

Murmur dulce, blând bătut în cuie,
ferăstrău suav care mă taie,
spaimă care e și care nu e
străpungându-mă prin măruntaie.
Sâmburi cu esențe vii și tari
în culcuș de carne parfumată,
suflete care prin mine ari
și-ți arunci sămânța înamorată
în nisipuri seci și mișcătoare
ce nu dau speranțe, nici azil,
te topești ca seu-n lumânare,
suflete, capriciu de april.

(1979)

URCÂND ACEASTĂ SCARĂ ÎN SPIRALĂ

Desăvârșit și singur și absent,
culcuș acestei tandre contradicții
și-n plus, desigur, și femeie,
pat moale calde tautologii,
urcând această scară în spirală,
acest mic munte asfaltat, această
bătătorită, vai, Golgotă veselă.

(1979)

OBSESIILE MAȘINII DE SCRIS

Mașina mea de scris vorbește-n somn
și își trădează micile obsesii,
în timp ce litere cu nas diform,
cu fler subțire și miros atent
îi pun capcane în vreme ce eu dorm.

Dar printre rânduri pașnice, docile,
pândesc priviri vorace și urechi istețe,
în pagini înnegrite, dolofane,
dedate la desfrâu și la ospete.

(1978)

ÎNGERI ALBI ȘI NEGRI, GÂNDURILE....

Îngeri albi și negri, gândurile urcă
într-un cer pictat și cu smalțul ros,
dar degeaba urcă și degeaba cresc
profilând o lume ce-i cu susu-n jos.

Îmi aduc aminte, intuiesc ceva,
timpul mă privește orb și fără rost,
iar de pe un raft cu argintării,
mă ochește brun, cam de mult uitat,
zațul dintr-o ceașcă de cafea.

Îmi aduc aminte, intuiesc ceva.

(1979)

CE PĂCAT CĂ PAGINA-I CAM SURDĂ

Am un ceas dresat la ore fixe
să iubească un cadran docil
și mai am (avutul e subtil)
un motan zglobiu care dansează
menuet, mazurcă și cadril.
Am și-un nerv subțire și elastic
ce plesnește fin, melodios.
Ce păcat că pagina-i cam surdă
și-nțelege tot ce spun pe dos.

(1977)

VISÂND ÎNTR-O CĂLIMARĂ

DISTIH I

Mi-e frig, Doamne, și mi-e teamă
și mă simt singură, mamă.

*(Publicat prima oară în revista on-line
„Luceafărul Românesc”, iunie 2008)*

RUGĂCIUNE

Nu mă lăsa singură, Doamne,
între pereții acestor zile.
Redă-mă mie însămi, caută
liniștea care m-a zămislit.

*(Publicat prima oară în revista on-line
„Luceafărul Românesc”, iunie 2008)*

DECAPITATE SENSURI.....

Decapitate sensuri dorm sub fraze
și otrăvite gânduri în sicrie
de litere sticloase, file moarte,
un vechi poem și singur mă tot scrie
într-o aceeași amânată carte.

*(Publicat prima oară în revista on-line
„Luceafărul Românesc”, iunie 2008)*

O POEZIE SURDĂ MĂ VISEAZĂ

De ce mi-e dat să cânt un scrâșnet alb
printre miresme tinere de clor
și să desfac lasciv șiretul unor fraze
când, confortabil stând pe patul crucii,
o poezie surdă mă visează?

*(Publicat prima oară în revista on-line
„Luceafărul Românesc”, iunie 2008)*

ZEUL DINTRE FILE

Zeul meu protector stă închis între file,
luminând înăuntru nopți prelungi, dar și zile.
Are gânduri precoce, are vise albastre,
are mintea lucidă pigmentată de astre.
Zeul meu protector, cel feroce și blând,
stă ascuns între file, disperând și sperând.
Zeul meu cu priviri ce ajung până-n moarte,
zeul meu locuind între file de carte.

(1978)

VISÂND ÎNTR-O CĂLIMARĂ

Dinăuntru toți năvălesc afară,
numai eu mai dorm într-o călimară
și visez poeme lungi și foarte-albastre
și iubiri prea roz și iubiri prea caste.
Iar în vis se pare că mă las rescrisă
cu mireasmă dulce-n pielea de caisă.
Când de vrajă-n lume se face târziu,
străbat lung prin cer lanuri mari de grâu.
Dar se-nalță frig chiar în plină vară
ori plouă ambiguu din zori până-n seară.
Stele mari dansează printre nori și ploaie,
sus pândesc ferestre, jos dospesc gunoaie.
Locuiesc în cer, într-un bloc cu gaze
și-nvăț arta, vai, de a sta în vase.

*(Poemul, având atunci titlul „ Somn de vise
albastre”, a fost publicat prima oară în
„Luceafărul”, nr. 26, din 25 iunie 1988, cu
cenzurarea versurilor 11 și 12)*

CĂLĂTORIA

Călătoresc în spațiul dintre două versuri,
mă lovesc de idei ce mi se refuză,
de angulare stări ce îmi zdrelesc simțirea
până la sânge,
până la uitare.
Cu fruntea mă izbesc de bolta lumii,
de ochi murdari, de pofte joase,
în ziduri gri privirea mi se frânge,
în porți închise, în obloane trase.
Mă zbat, mă lupt, mă cațăr pe o stâncă
de unde-ncerc să văd, dar valea e în ceață.
Înaintează încet, orbecăiesc, alunec,
mă prăbușesc și iarăși mă ridic.
Pornesc din nou la drum și, iată,
un lac cu ape reci așteaptă între litere,
un lac ce salivează la gândul c-o să-i cadă
ființa mea uitucă și mult prea vulnerabilă,
din neatenție și grabă, pradă.

*(Publicat prima oară în revista on-line
„Luceafărul Românesc”, iunie 2008)*

VIZITATORUL

Sunt tot aici, privesc cum sângerează
acest spectacol demn. Afară plouă.
Sunt doar un spectator care rimează
cu sentimentu-acesta desuet.

Ce să le fac blajinelor cuvinte
și ce să-i fac poemului încet,
care în serile înfrigate
cu umilință casa-mi vizitează?

Am vrut să tac, dar, iată, plouă.
Pământul umed s-a înstrăinat.
Nu pot să calc în rănilor deschise.
Am vrut să tac și iată că nu tac.

Privesc cum picură din file rouă.

*(Publicat prima oară în „România literară”, nr.
10, 9 martie 1989)*

SUNT LIBERĂ, DAR LACĂT AM LA TOATE

Vai, sunt închisă în singurătate
cu șapte lacăte și jumătate,
căci m-am ascuns în camera tăcută,
cea care-aude tot, deși e mută,
iar prin fereastra larg deschisă-n noapte
doar spaima travestită mai străbate.
Sunt liberă, dar lacăt am la toate.

(1977)

PROGRAMARE

Iar eu, naiva, cred că fac ce vreau,
când totul dinainte-i programat,
chiar mersul șchiop al razei printre frunze,
chiar văzul meu îndrăgostit și fraier,
chiar văzul meu ca un ghețar gelos,
chiar nopțile sinucigașe, chiar
încărunțita dimineață rea,
chiar zgomotoasa trecere a gândului
ce lipăie desculț pe-asfaltul umed,
când plouă-n ropote peste oraș și când,
nestăpânite, aprige și nimfomane,
poemele în dans erotic trec
prin albul zmalț al paginii frigide.
Chiar eu, gândind acest poem, am fost
cu grijă dinainte programată
de un zelos și harnic inginer.

(1980)

SEMNE DE ÎNTREBARE

De ce sunt fericită ca un măr pe ram
înaintea liberei căderi,
te întrebi în timp ce cauți
semne chiar și-n perna de pe care
scuturi urma somnului strivit?
Și de ce hrănesc un vierme-albastru
când din ceruri pică tencuiala,
iar Pământu-i plin de bube-n cap?
Și de ce mă plimb printr-un văzduh ciudat
și de ce cuvintele-mi rod timpul
gândurilor arcuite calm?
Și de ce aștept oare tăcerea
ca pe singurul râvnit liman?

(1979)

CA PE O BOALĂ ÎMI PORT SINGURĂTATEA

Ca pe o boală îmi port singurătatea,
ca de o boală mă rușinez.
Zilnic trec prin oraș, mă ciocnesc
de o mulțime de singurătăți.
O mie de morți plimb în creier.
O mie de morți mă visează.
Ca pe o boală îmi port singurătatea.
Ca pe-un sicriu viața mi-o port.

(1977)

N-AM NICIO VINĂ

N-am nicio vină, spuse Cel Sosit.
Sunt nou și totul, deci, îmi e străin,
iar ochiul meu orfan e hăituit
de o vedenie din care eu lipsesc,
de-un fel de gol care m-a avortat.
N-am nicio vină, spuse Cel Plecat.

N-am nicio vină, zise Cel Absent.
Eu nu exist, deci nu am nicio vină.
N-am nici frunziș și n-am nici rădăcină
și nu schimb întuneric cu lumină.
N-am nicio vină, zău, n-am nicio vină.

(1977)

MAI BINE LÂNGĂ ACEASTĂ INIMĂ ABSTRACTĂ

Mai bine în compania acestor poeme privindu-mă
cu ochii lor sticloși, neverosimili,
clipind doar foarte rar, părând că văd
prin stratul gros de singurătate
depus pe inima mea.

Mai bine alături de aceste vorbe
ascuțite și iuți
care-și închipuie că străpung
pereții indiferenți
ai caselor în care dormiți.

Mai bine lângă această inimă abstractă
palpitând în spațiul limitat al hârtiei.

GÂNDURI ÎN RAFTURI

DEBARA

Mărunte piese stau îngrămădite
în debaraua nopții și-n uitare.
Ce praf indiferent le șterge sensul
și ce rugină, lentă disperare?

(1977)

CATRENUL-CLOVN

Am fost și clovn ca să vă fiu pe plac,
dar de sub masca mea de râs vopsit
în constelații mute s-a ivit
plânsul pe care de când sunt îl tac.

(1977)

PATUL LUI PROCUST
(Dormitor comun)

Nu plânge nimeni în acest imperiu
și nicio rană nu se mai ivește,
Parnasul e superb, minuni nu mai există,
doar în acvariu moare câte-un pește.
Durerea, desigur, nu e inventată,
nimic aici nu este inventat.
Din când în când mai intră câte-un Procust
Și mai aduce câte-un pat.

(1977)

POEM ÎN REFLUX

Petale cu foșnetul timpului cad
în somnul meu alb și-n trupu-mi de cuc,
trec păsări străine prin gându-mi nomad,
un ochi mă privește din cosmos uituc.

Lumini mă orbesc, cuvinte mă-neacă,
vorbesc cu pereții tăcerilor mele,
vocalele lasă tot timpul să treacă,
consoanele – văduve – emigrează în stele.

(1978)

POEM CARE SE ZVÂNTĂ LA RĂCOARE

Electrice simțiri, bandaje false
gândirea ajustată o-nfășoară,
desfrâu pe lună, poem duplicitar,
scris cu mănuși de domnișoară.
Poem care se zvântă la răcoare,
cuvânt ce se dă ieftin, când tăcerea
se vinde bine într-o piață scundă,
dar nimeni nu mai zice: e ca mierea.
Doar din dulapul vechi își scoate capul
o amintire proaspăt deghizată,
încet, dar sigur, teama te devoră
și teama însăși pare devorată.
de sine însăși în aceeași oră.
Încet, dar sigur, teama te devoră.

(1979)

UN JOC RÂVNIT DE VOI CARE NU-L ȘTIȚI
(Calde paradoxuri)

Versuri subțiri, suave, feminine,
capcane inutile pentru-ndrăgostiți,
abuz de verbe, lascive stamine,
un joc râvnit de voi, care nu-l știți.

Fum ce se urcă uneori la cer,
învăluind profilele de sfinți,
miresme ce se nasc instantaneu și pier,
copii ce-i poartă-n pântec pe părinți.

Văzduhuri moarte, calde paradoxuri,
nori dizolvând acidul din cuvinte,
minciuni în care dorm subtile adevăruri
și adevăr perfid care te minte.

(1979)

GÂNDURI ÎN RAFTURI

Blocuri identice, gunoaie,
mireasmă a putrefacției în aer,
flori ce se sting, copii și mingi,
balcoane, lenjerie la uscat,
toamnă târzie, brumă pe cuvinte,
alcool îmbrățișând copacul ignorat,
melancolie în văzduh plutind
deasupra trecătorilor grăbiți,
gânduri în rafturi îmbătrânind tăcut,
fum de țigară, broboane de sudoare,
hârtii mototolite, chip întunecat,
stare a nervilor din care
fantoma poeziei a plecat.

(1979)

UN CRIN VISÂND SUB GLOANȚELE DE PLOAIE

Programator de sentimente pentru roboți
pe o planetă recent populată,
stare de spirit ambiguă, pe roți
și timp în care toate se contractă.
Muzici răscapte-n isterice chitare,
amiezi electrice, și nervi, și somn,
extaze învelite în coșmare,
viață lângă moarte în atom.
Fantome ale foametei, războaie
și voturi unanime pentru pace.
Un crin visând sub gloanțele de ploaie
într-o mireasmă nouă se desface.

(1979)

PE-ACEASTĂ TREAPTĂ

Pe-această treaptă dorm chircite vise,
oameni-robot cu fețele umflate,
răni aburind și răni închise,
cuvinte-ntregi, rostiri pe jumătate.

Pe-această treaptă, știe fiecare,
miroase-a moarte lentă și-a viață
și totuși ne prefacem că nu știm
cum roade-n noi insidioasa greață.

Dar, iată, cineva îmi bate-n ușă,
un cui prelung străpunge-ncet mirarea:
- Ai spus tot ce aveai în gușă,
acum, hai, ia-ți bun rămas și... valea!

(1979)

PE CÂND ÎNVEȚI CU-ADEVĂRAT SĂ MORI...

Migrez alunecând în galaxii de gânduri
și port sub tâmplă un zeu care-a murit,
tu-mi bați în sânge ca într-o poartă nouă
și e dezordine în cer și-i vremea
să te întorci acasă și să mori.
Pe când înveți cu-adevărat s-o faci,
constați c-ai mai murit de-atâtea ori.

(1979)

CA UN NOD ÎMI STĂ POEZIA-N GÂT

*(Elegii la moartea unui sentiment, scrise într-o singură
zi din luna mai a anului de grație sau de dizgrație,
1981, publicate prima oară în
„Cetatea Culturală”, seria a III-a, an IX, nr.6 (78),
iunie 2008, Cluj-Napoca)*

CA UN NOD ÎMI STĂ POEZIA-N GÂT

Voi putea urni maldărul de gânduri,
visteria plină ochi de stări diverse?
Singură-s în clipa asta de orgoliu
și otrăvuri moi îmi străpung gândirea.
Voi putea mișca limba grea de clopot,
voi putea striga, voi putea chema?
În oraș e ceață, cineva e mort
și-n poemu-acesta e atât de frig.
Voi putea urni maldărul de gânduri?
Ca un nod îmi stă poezia-n gât.

CE TĂCERE NEAGRĂ STĂ AICI ȘI PLÂNGE?

Iată cum din gândul cel perfid se naște
îndoiala cu privirea scundă
ce se uită-n palma mea și strigă:
Ce tăcere neagră stă aici și plânge?
Iată cum din cer fratele meu mort
îmi aduce-n rană nuferii străini,
dar privește-afară, lumea se contractă,
gânduri stau în rafturi, norii în sertare;
dar, privește: cerul e-ncruntat, se pare,
soarele se-aruncă disperat în mare.

NU TE RECUNOSC, EȘTI DE MULT O SPAIMĂ

Tu mai vii pe-aici, uneori mai vii,
întrebare-n sâmbure, străină.
Nu te recunosc, ești de mult o spaimă,
se preling ideile și timpul.
Stau și le privesc și am ochiul gol,
mă privesc la fel cărțile din rafturi.
Umblu de la slujbă până-n parcul negru,
văd un film pedestru și acasă nu-i
nimeni să m-aștepte când mă-ntorc cu plânsul.

POATE NU-I DECÂT MOARTA LUNĂ MAI

Pe fereastră cad fluturi mari de ceară,
poate-s gândurile celor morți de mult,
poate nu-i decât timpul ce privește
și lovește lent ochiul meu deschis,
poate eu privesc depărtarea gri,
poate e un semn blând dinspre uitare
care vine ca să-mi șteargă fața,
poate nu-i decât moarta lună mai,
cea în care tu te-ntorceai acasă,
poate nu-i decât disperarea mea
care-mi bate-n tâmplă furioasă.

CA O ÎNTREBARE SURDĂ GALOPÂND

Tu care nu ești și nu poți s-auzi
cum coboară plânsul din văzduh în floare
și nu înțelegi propriile-ți gânduri
ce devin pe rând munți de încordare.
Tu care te minți, tu care nu ești,
tu care de moarte mai profund mă legi,
iată vine un cal alb amenințând
dinspre gândul meu înspre somnul tău
ca o întrebare surdă galopând.

CÂND EU SUNT AICI ȘI TU EȘTI ACOLO

O tăcere oarbă, care nu mă știe,
ghiftuiește cărțile din rafturi,
ocolește somnul ce se urcă-n lună
și evită plânsul ce coboară-n Hades.
Mizantropi, privesc pe fereastră arbori,
când eu sunt aici și tu ești acolo,
ca prin vată trec în convoi mașini,
lebede-ale morții, zvelte și tăcute
și, încet, încet, mi se urcă-n cer
sinucise gânduri, otrăvite vise
și, încet, încet, nu se mai aude
nici cum dai cu tifla,
nici cum plângi, Ulysse.

SE SCUFUNDĂ DRAGOSTEA NOASTRĂ

Se scufundă dragostea noastră, moare încet,
nu i se văd, o, nu i se mai văd
nici vălurile triste.
Sub mlaștină au alunecat mângâierile tale,
ecoul lor abia se aude în sângele meu.
Nu te întoarce, nu privi înapoi,
zile mai negre or să ne-acopere fața,
surâsul tău se va stinge sub ger.
Nu te întoarce, sunt singură-n câmpul pustiu,
soarele putred cade pe inima ta.
Nu te întoarce, nu mă mai aștepta!

BRUN E VISUL CE M-A INVENTAT

Riduri curg pe fața gândului și-aud
picurând neliniștea în somn,
iar tu intri ca un hoț de forme
și-n privire lamele-s decise.
Mă dezbrac în lună de petale, căci
sunt un fruct în floare dus pentru jertfire.
Brun e visul ce m-a inventat
și călăul ce-mi devine mire.

VOI PUTEA VREODATĂ SĂ ÎNVĂȚ SĂ FIU?

Voi putea vreodată să învăț să fiu,
să nu-mi simt viața ca pe un sicriu,
să nu stau în trup cum stă ceasu-n turn,
măsurând egal timpul taciturn?

Voi putea să fiu fără să contemplan,
să trăiesc instinctul liber și intens,
fără să spun predici, instalată-n templul
unui intangibil și ipocrit sens?

CA O GAURĂ NEAGRĂ ÎMI ABSORBI TOATE GÂNDURILE
(Epilog în alt ritm)

Nu tu m-ai mințit, nu tu m-ai trădat,
tu nu existai, eu te-am inventat.

Între acum și atunci, între realitate și vis,
mintea mea te-a născut, mintea mea te-a ucis.

Dar, vai, până și mort te mai zbați între tâmpile,
când ceea ce nu e ar mai vrea să se-ntâmpile.

Când îmi tulburi poemele și-mi amesteci rândurile,
ca o gaură neagră îmi absorbi toate gândurile.

PIRAMIDELE DE FUM

PIRAMIDELE DE FUM
(Lui Eminescu, patronul zodiei mele)

Stăteam în mine însămi și gândeam
și era liniște-năuntru, ca niciodată,
o liniște ambiguă, ciudată,
prin care propriul gând mi-l auzeam.

Treceau cohorte albe de idei,
ascetice idei, subțiri, bizare,
treceau pe drumuri pietruite-n soare
cohorte luminoase de idei.

Încet, încet, eu însămi deveneam
o lungă, subțiratică idee
ce mai purta doar trupul de femeie
și-n vremea asta-n cer mă înălțam.

Iar cerul îl văzui cum se deschide
precum o carte uriașă, vie
și cum în pagini limpezi își înscrie
înc-o enigmă-n semnele-i livide.

O, tu, îmi zise, ai rămas precum
eu te-am visat în nopțile prelungi,
când te-nălțai pe flăcări să ajungi
în vârful piramidelor de fum.

Știu că de-aș vrea, renunți chiar și la tine,
renunți la nume, la semnele din morți,
numai s-ajungi să vezi, s-ajungi să porți
înscrie-n creier runele divine.

Ci tu nu vezi păcatul cel dintâi,
păcatul ce pierdutu-te-a și îl pierdu
pe cel care din coasta-i te născu:
al morții început și căpătâi.

Dar foamea ta de-a ști este mai mare
decât instinctul de-a te conserva
și pentru-această foame te-oi ierta

și ți-oi deschide tainice hotare,

ca să privești, să vezi și să-nțelegi
atât cât mintea ta putea-va înțelege
a morții cheie, a cerurilor lege,
dar nu spera la semnele întregi.

Așa vorbi al minții mele rege,
apoi se stinse-n sine, dispăru
și-n urma lui văzduhul se făcu
un fel de ochi ce vede și-nțelege.

Și ochiu-acela viu m-ademeni
cu pleoape lacome și hămesite
și în vederea lui mă absorbi
în ape limpezi, ape-ndrăgostite.

Astfel văzui, de sus văzui deodată
un univers ciudat, cu multe fețe,
care voia privirea să-mi învețe
cum să-l străbată adânc și dintr-odată.

O, roiuri-stele, cifre, semne vii
ce-mi locuiți alcătuirea ceții
și prin aceasta sens îi dați vieții,
dac-aș putea în voi fluent citi.

Vedeam prin toate fețele divine,
făpturile cerești de abur și de gând
ce străluceau ciudat din când în când
și făceau semne-algebrice spre mine.

Și mai vedeam materiile dese
cum deveneau instantaneu o ceață,
cum se îmbrățișează moarte cu viață
și cum din toate un singur sens reiese.

Vedeam prea negre găuri, diademe,
o foame cosmică purtând în pântec,
sorbind alături de un pur descântec
și fulgere-mpletind prelungi blesteme.

Și mai vedeam cum gândurile mele
se desprindeau de mine și dansau
și cum în corpul lor înscris-aveau
călătoria mea prin alte stele.

Și cum în corpul lor se descifra
macheta cosmosului viu și-ntreg
în care mă trudeam să înțeleg

enigma-nchisă în gândirea mea.

Vedeam instantaneu prezentul și trecutul
și viitorul comprimat în clipă,
iar în zgârcenie vedeam risipă,
într-o celulă vedeam tot avutul.

Dar felu-acesta de-a vedea subit
până-n răunchii lumii mă-ngrozi,
iar ochiul spaima nu mi-o îndrăgi
și mă scui pă din el în infinit.

Și iar stăteam în mine și gândeam
și era liniște-năuntru, ca niciodată,
o liniște ambiguă, ciudată,
prin care propriul gând mi-l auzeam.

O, tu, îmi zise, ai rămas precum
eu te-am visat în nopțile prelungi,
când te-nălțai pe flăcări să ajungi
în vârful piramidelor de fum.

**LOCUIND ÎN MINTEA EVEI
sau
AUTOPORTRET LA IMPERFECT**

DISTIH II

Alegăm prin viață înspre moarte,
amăgiți de poftele deșarte.

ANGOASĂ ȘI NU PEA

Nu mi-e teamă că hârtiei pe care scriu
o să-i vină poftă să mă-nghită,
mi-e teamă că nopțile au bătători
și suferă de meningită.

(1977)

AUTOPORTRET LA IMPERFECT

Sciam, dereticam, plânceam,
nu primeam vizite și nu făceam.
Mi se năzărea, mi se părea, aveam impresia...
Priveam cum se dărâmă încet până și gresia.
Dansam pe marginea cuvintelor, făceam echilibristică.
Eram ultralucidă, dar și ultramistică.
Îmi era frică de orice carapace
ce-ți cântă prohodul în vreme ce tace.
Un fel de drac angelic se deghiza mereu.
Eram de-a pururi alta și, totuși, eram eu.

(1979)

PRINTRE CUVINTE M-ASCUNDEAM

Într-un fotoliu eu stăteam
și numai gândul mi-l plimbam
între Pământ și între Cer,
între ce-i fals și Adevăr.

Printre cuvinte mă plimbam
și relaxată meditam
la viața mea înghesuită
între neant și-ntre ispită
(ispita fiind tot neant
mai ipocrit și mai galant.)

O, viața mea stând în picioare
între neant și-ntre salvare
(salvarea fiind tot neant
mai ipocrit, mai elegant).

Așa stăteam și meditam
la ce voi fi, la ce eram.
Dar ce folos din toate-aveam,
căci numai gândul mi-l plimbam
între ce sunt și ce eram?
Printre cuvinte m-ascundeam.

O SEARĂ DE OGLINZI

O seară plină de oglinzi,
oglinzi în care se tăiau
imagini, sunete, idei
și printre ele un crin nebun
crescând direct din ochii mei.

Flămânde pauze-ntre vorbe
înghițeau aerul subțire.
Era târziu în încăpere,
pereții triști îmbătrâneau,
din rafturile bibliotecii
râuri de litere curgeau.

Și nervii noștri dădeau muguri
și disperarea-n sânge înflorea...
mirese-n ceață, cai și parașute...
Miezul tăcerii ne ardea.

O seară plină de oglinzi,
oglinzi în care se tăiau
imagini, sunete, idei
și printre ele-un crin nebun
crescând direct din ochii tăi.

(1978)

PARADISUL COMPROMIS

Traversam un paradis
cam ciudat și cam proscris.
Aveau îngerii copite
și vehiculau ispite,
soarele închis în ou
germina propriu-i cavou.
Parcă semnasem un pact
și jucam ultimul act
cu lumini de parodii
și abstracte panoplii.
Curgeau lacrimi de seu
din ochiul lui Dumnezeu
până-mi fulgerau cuvântul
și se despica mormântul
și ieșeau din moarte-afară
sevele de primăvară.

(1979)

VIAȚA VA MURI LA INFINIT

Ce impudică singurătate
cu mulțimile în suflet înjunghiate
și ce dans macabru, insolit;
viața va muri la infinit.

Vai, ce nesfârșită dezolare
că nu-i viu decât ceea ce moare
și nu moare decât ce e viu.
Ce dezmăț al sorții vru să fiu?

(1977)

ENIGMATICA PÂNDĂ

O vietate albă stă sub lună,
cu trupul împletit din raze clare.
Din fiecare ochi îi picură o întrebare
și fiecare lacrimă-i nebună.
O vietate albă stă sub lună.

O țese lent umanitatea iute,
pe buze-i pune lacome cuvinte
și-n coapse încifratele morminte,
iar în mișcări agilități de ciute.
O țese lent umanitatea iute.

Eu stau la pândă seară după seară,
cu ochii înțepați de insomnii,
din conul meu de umbră să o pot privi
prin formele luminii cum urcă și coboară.
Eu stau la pândă seară după seară.

O văd dansând cu grație celestă,
în ritmurile unui cântec vechi,
cercei de sunet poartă la urechi
și constelații tandre în privire,
în așteptarea veșnicului mire.
O vietate albă-mi dă de știre.

(1978)

POEM CU FINAL RATAT

Furtuni de nectar și albine
să zboare din tine în mine,
țâșnească poemu-n dezmăț,
murind să mă nasc și să-nvăț,
profet de o zi și de-o clipă,
șarpe visându-și aripă,
văzduh fecundat de privire,
mireasă ucisă de mire,
o lume ce poartă în pântec
neantu-nvelit în descântec,
cafeaua aceasta amară
uitată-n ibric de aseară
și noaptea cu ochii ei vii
în care te-aștept și nu vii.

(1977)

PREDESTINARE

Născându-mă, am fost destinată
acestui văzduh devorant,
acestei lacome mări de priviri piezișe,
acestui vulcan înfometat
și, desigur, orice aș face,
timpul meu nu-mi aparține,
eu, domnii mei, nu-mi aparțin
și nu mă pot răscumpăra
cu toată viața mea cea rea,
ci doar prin Fiul Tău blajin,
în vecii vecilor.
Amin

*(Publicat prima oară în „Luceafărul”, nr. 26,
din 25 iunie 1988, cuprinzând textul până la „cu
toată viața mea”. Restul poeziei a fost, desigur,
extirpat)*

PRIVIREA

Obosită-s nu de propriul mers,
fericită-s nu prin mine însămi,
chiar și disperarea ori coșmarul
altcineva-n mine le trăiește,
eu nu fac decât să mă pândesc
c-o privire rece ca de pește.

(1979)

TĂCEREA DINTRE LUMI

Chirurgul și-a scos mănușile lui.
Ușile lumii au fost încuiate.
Din cer cineva aștepta un răspuns
ce trebuia să vină pe înserate.

Vântul oprit nu mai dădea
nici un semnal de pe Pământ.
Tăcerea era prea străvezie
și nu respira nici un cuvânt.

S-au trimis mesageri discreți și abili,
mai apoi telegrame și semne cifrate,
dar totul a fost fără răspuns:
nimic nu s-a-ntors din eternitate.

(1979)

CLAUSTRARE

Pune ceaiul în cești, răsfoiește
cimitirul ideilor vechi,
scoate clauza din ușă, închide,
vâră-ți vata adânc în urechi
și prin geamul cel putred privește
cum se sprijină viața-n perechi.

(1979)

LOCUIND ÎN MINTEA EVEI
(Transcendență echivocă)

O, iartă-mi, Doamne, această blasfemie.
Nici un cuvânt din ea nu-mi aparține mie,
căci nu eram în mine atunci când săvârșeam,
ci chiar în mintea Evei locuiam.

Sunt în iad, dar parcă-s în rai,
dolofani sunt dracii cheflii
ce duc tăvi pe burți și chelii,
chelneri ai zilei din care scăpai.

Bat din palme și-ndată răsar
din parchet, din pereți, din tavan
și îi văd crescând într-o zi
de parcă ar crește-ntr-un an.

Sunt prea singură aici, dar nu-i bai,
doar veninuri de zei port în craniu,
iar în steaua de veghe uraniu
și un înger îmi cântă din nai.

Prea încet, prea încet, prea încet,
timpul curge prin lună, prin stele,
doar prin mine-i o grabă de iele
chiar și-n somnul profund și ascet

ce mă leagă prin rugă de tine
și mă-ntoarce apoi în abis,
fiu al negurii crud și proscris,
tolerat de absențe divine.

Stau în cer și mă rog și înjur,
ca-ntr-o gură de iad sunt în rai,
doar cu mine de-a pururi, o, vai,
ca zidită-n cuvântul sperjur.

Într-o horă drăcească mă prind,
o zvârlugă de jar și de chin.
Port în coapse nectar și venin
să te ducă-n ispită. Amin.

(1979)

MARE-I, DOAMNE, GRĂDINA TA DE-APOI
(În loc de postfață)

Văzut-am, Doamne, multe în lumea de apoi,
văzut-am îmbuibați, dar și flămânzi și goi,
cam tot aceiași care aici au fost
de luni până duminică în post.
Văzut-am veseli și văzut-am triști,
văzut-am sedentari, dar și turiști,
care zburau și-acolo tot din floare-n floare,
în paradisul Tău atât de mare
pre cât de mare-i, Doamne, și grădina Ta
de-aici, de pe Pământ, de pe tarla,
din care rând pe rând ne vom căra
într-o grădină nouă, mai curată,
ce doar „aleșilor” li se arată
și-n care, Doamne, încă n-am călcat
și nici nu vreau să mă grăbesc prea tare:
mai am prin suflet de făcut curat
și-n buzunar mai am o lumânare
și-un înger am de așteptat să vină
să-mi pregătească drumul de lumină.
Până atunci mai am încă de stat
în lumea asta plină de păcat
și am de scris încă vreo zece cărți,
prin care sper de moarte să mă ierți.